

#СПОДЕЛИ

ЕМИЛ КОНРАД

КУБАР
ЕГМОНТ

КУБАР

Книгата се издава под това лого,
запазена марка на ЕГМОНТ.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани
под каквато и да било форма.

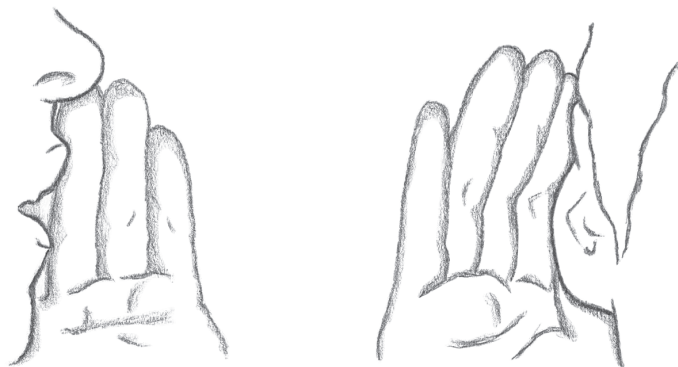
„#Сподели“ © 2016 Емил Конрад
Тази книга отразява художественото виждане
на автора по темите, описани в нея.

Редактор Сабина Василева
Коректор Таня Симеонова
Дизайн и илюстрации на корицата Стоян Атанасов
Вътрешни илюстрации Денислав Маринов
Вътрешно оформление Стоян Атанасов

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2016
Тираж: 25 000 бр.
ISBN 978-954-27-1749-2

*На петнадесетгодишното ми аз и на всички,
които ме подкрепят.
Благодаря на всеки един от вас.
Дали сте трима, или триста хиляди човека –
искрено се радвам,
че ви има в живота ми.*

#СПОДЕЛИ

Това правим всички. Споделяме. Това направих и аз. Споделих. Сега ще споделя и още. Аз. Този, който винаги има какво да каже. Аз. Този, когото е точно толкова лесно да не харесваш, колкото е и лесно да харесаш.

Много ме забавлява начинът, по който хората възприемат нещата. Аз винаги съм имал такива интереси. Винаги съм имал силна позиция. Може да не е била адекватна или нормална, но съм я имал.

ЕМИЛ КОНРАД

Сякаш след като видеата, които качвам в YouTube, станаха популярни – това, което правя, се счита за по-приемливо. Напротив. И преди си е било същото, но видеата ми не са били гледани масово. Пренебрежението и умаловажаването идва от хората. От техните собствени възприятия и комплекси. Аз съм си същият. Правя същите неща. Общувам със същите хора. Абе, май не точно. Пораствам уж, ама само уж. Вътрешно съм си дете. Надявам се това завинаги да остане така. Тая надежда все още, че ще успея да се запазя. Не ме интересува, че съм на двадесет и шест години и правя неща, които не отиват на възрастта ми. Въобще кой определя какво отива на годините ви?

Мнението ми по всяка една тема, изразено където и да било, е като социален експеримент. Аз не съм човек. Нямам право на мнение. Ако пишех не от името на Емил Конрад – друго щеше да е възприятието. Няма да се жалвам сега. Не е нужно. Винаги ми се е струвало глупаво хората да се оплакват от собствената си „тежест“. Аз не съм най-важният човек на този свят, въпреки че

#СПОДЕЛИ

ми се иска да съм за някого, та чак толкова да отдавам значение на всичко казано по мой адрес. А казано има доста. И вярно, и невярно. И лошо, и хубаво. Повечето пъти безпочвено и повърхностно. Нереално. Защото дори аз не знам точно кой съм. И как толкова много хора в онази вечер между 7-8 февруари 2015 вече бяха сигурни, че знаят всичко за Емил Конрад... Не зная.

Беше ми доста трудно да приема собствения си успех. Може би чак три-четири месеца след излизането на книгата се зарадвах. Зарадвах се, защото съм успял да направя нещо собствено. И не само това, но и фактът, че хората са ме подкрепили. И то не само двама-трима човека. Това е щастие-то за мен. Да откриеш хора, които изпитват нужда да те има. Хора, с които да можеш да споделяш. Пожелавам го на всеки човек.

Недоволството на околните не ми пречи. Омразата и лицемерието – те също не ми пречат. Пречи ми само необективността. Да не си обективен е много лошо. Може да не харесвам много неща у другите, но знам, че аз не съм този, който ще ги спре

ЕМИЛ КОНРАД

и оценява или ще настройва останалите срещу тях. Ако ти не харесваш някого, не е нужно и всички останали да не го харесват, както и обратното.

Нося голяма отговорност – така казват. Да, голяма отговорност е ежедневието... Имайки предвид, че съм супернепохватен и се опитвам да оцелея. Като враг номер едно съм на самия себе си. Знаете ли колко е трудно да стана сутрин без да си ударя главата в рафта над леглото ми?! Главата ми вече има перманентна цицина. Факт, че забравих да кажа на майсторите да преместят рафта преди да сменя матрака си. В момента имам толкова малко разстояние между рафта и леглото, че почти се целуваме. Целувам се с рафт... толкова за отговорността ми.

Безотговорен съм явно. Не нося отговорност за нещата, които говоря... така написах в едно списание. Че повечето от нещата, които казвам, са иронични. Забавен съм уж... при мен май всичко е „уж“. Ей така, наужким. Колко странна дума – наужким?! Отнесох се пак. Нали си обещах, че ще съм отговорен. Една страница не мога отговор-

#СПОДЕЛИ

но да напиша. Позор – както биха споделили много от високоморалните хора, които именно ми лепват подобни етикети. На тях мога да кажа, че моята „литература“ е #ТоваНеЕЛитература. То е много повече. То е нещо, което аз сам съм направил. Не съм сигурен колко от тези хора, които много плюха по страшното нещо, наречено Емил Конрад, са имали време да помислят, преди да напишат нещо в социалните мрежи по мой адрес. Във всички случаи от моето скромно проучване – не е било много. Всевъзможни простотии изчетох и много се смях. Някой е отделил от собственото си време, за да оплuye нещо, което никога няма да го интересува истински.

Ето това е грешното. Не трябва да подценяваш когото и да било, както и това, което прави. За теб то може да е безумно лесно, но без да си направил същото няма как да се поставиш на негово място. Затова предпочетох да не се занимавам. Да не обръщам внимание. Когато не даваш гласност на едно нещо – то не съществува. Да. Толкова е просто. Ако трябваше да отговоря на

ЕМИЛ КОНРАД

всеки, останал недоволен от това, че един човек е направил книга – нямаше да имам време да напиша втора, нито да живея.

Ще ме преживеят. Ще ме забравят. Ще им омръзне да говорят за мен. Така става с всекиго.

Предпочитам да обръщам внимание на хората, които наистина са отделили време, за да подкрепят мен и нещата, които създавам. Това е по-важно. Те повече заслужават внимание от този, който е решил, че с дадената му от Бог клавиатура и интернет връзка ще плюе по мен и по всичко в този ред.

Важно е да имаш принципи и приоритети. Може би това е същественото. Дисциплината идва от теб самия.

Никога няма да разбере стремежа на хората да изразят недоволството си от нещо, което не ги интересува. Или поне така казват. Най-често онова, което ми се е случвало да чувам от околните, е, че не са чели книгата, но не я харесват. Тогава ми става ясно що за мнение е това. И както е грешно да вярваш или следваш сляпо някого, така е и нездравословно да чуваш само позитиви.

#СПОДЕЛИ

Именно негативните и критичните оценки ме карат да се замисля. Всеки си мисли за подобни неща. Достатъчно добър ли съм? Достатъчно ли правя? Онези моменти, когато вечер си лягате в леглото и се опитвате да превъртите лентата, стремейки се да разберете защо е било нужно да кажете нещо. Да, онова нещо, което считате за глупаво, но сте го изrekli от притеснение. И точно заради реакцията на хората не сте напълно сигурни в себе си. А трябва ли да е така?! Този въпрос никога няма да спра да си го задавам. Живеем си така. На полюси със самите себе си. Без да разбираме защо правим доста от нещата в ежедневието си.

Няма как да скрия, че не всичко, което съм виждал за себе си, ме радва, но с времето разбрах, че не е нужно всичко да е радостно. По някакъв начин съм успял да създам нещо, което ме прави щастлив – дали е книга, или видео, или каквото там ми е хрумнало. В края на деня, когато съм в леглото си и гледам към тавана... се чувствам добре. Добре със самия себе си.

Не ми харесва най-вече това, че околни-

ЕМИЛ КОНРАД

те се опитват да ме сравняват с някого. Не са нужни сравнения. Хората са различни. Най-обичам хора. Различни хора. Може би голяма част от нещата, които съм прилагал във видеа, са свързани с това, че съм наблюдавал хората. Какво правят. Как реагират. Другите са толкова по-интересни от теб самия. Единственото нещо, което трябва да направиш, е да спреш да виждаш само своето АЗ.

И АЗ не успявам да го правя. Опитвам се да изляза от рамките на егото си и да виждам повече другите. Признавам, че егоизмът ми е надделявал в редица ситуации. Много лош навик. Винаги съм го отдавал на това, че съм само дете и съм свикнал да ми се обръща внимание. Само на мен.

Покрай всичко, което ми се случва заради видеата, които правя, се старая да пресярам цялото внимание и да не си вярвам много-много. Наистина е хубаво да чувам, че хората имат какво да кажат за мен – дали добро, или лошо. Някой е проявил интерес към мен заради това, което съм създал. Това е мечтата на всеки човек, който е творчески

#СПОДЕЛИ

настроен. Макар и само у един да се породи интерес към творението.

Какво правя сега ли? Сега си седя на мястото, където пиша тази книга. На един хълм, до една каменна кариера, където през час се чуват и усещат тътени. На няколко тътена спирам да пиша. Няма хора. Няма никого. Само аз и Витоша отсреща. Това открих с времето. Колко е хубаво да си сам. Никога не мога да бъда напълно себе си, ако не остана сам. Едва тогава знам какъв въпрос да си задам и как да си отговоря, без да се притеснявам. Е, на мен все пак ми се случва често да си говоря сам. Повече от нормалното, признавам. Но каквото и да кажа, вече знам, че някой ще го чуе. „Поемаш голяма отговорност“, така твърдят. Аз пък мисля, че съм свободен да казвам каквото мисля. Не е важно дали някой ще се вслуша в него. Ще последва реакция. Винаги има. Ама и това ще го преживеят. Имам едно нещо, с което мога да си служа – думи. Няма да позволя някого да ми го отнеме. Не ме интересува кой ще е доволен или не от това, което възнамерявам да кажа. Тази

ЕМИЛ КОНРАД

книга съм аз и никой друг. Ако намерите себе си в нея – добре дошли. Ако не – не съдете това, което не е ваше.

Няма как да слушам всекиго. В противен случай ще започна да се съсредоточавам върху негативните коментари и ще бъда ядосан. На хората няма защо да се ядосвам. Повечето от тях са видели едно-две мои видеа. За тях съм онзи, дето прави идиотски предизвикателства в интернет. Ако ме познават лично – никога няма да имат такова мнение. Това ме кара да не се загубя. Знам много добре кой съм аз и какво правя. А да бъда ядосан – защо!? Защото някой не ме харесва?! Че то дори не е нужно. Как хората не разбират, че не е необходимо да харесват нещо, дори не е нужно да си казват и мнението по всяка възможна тема. Това е лична потребност. Правиш го, защото искаш да изразиш собственото си мнение – не за да се харесаш на онези, които ще прочетат коментара ти под публикация във Facebook.

Рядкост са хората, които имат истинска позиция. Но до тук ме доведе споделянето. Вас също. Аз споделям с вас себе си. Рад-

#СПОДЕЛИ

вам се, че имам възможността да общувам с толкова много хора, без да съществуват бариери.

Дори не е нужно да се запознаваме. Направо започваме да си говорим. Толкова по-лесно. Всички споделят каквото им падне в интернет, но когато се видят с някого на живо – не е така. Защо ли сме толкова спокойни, когато натискаме бутона сподели и показваме най-съкровените си мисли и снимки. Това ни лишава от реалната реакция на хората отсреща. Да, повечето се смеят на нещата, които споделяте. Реално, въобще не ги харесват. Неща, които никога не бихте им показали, ако ги видите сега на живо. Защо ли?! Те не са ви наистина близки. Те са хората, които са ви предложили приятелство в социална мрежа, а не си казвате „Здрасти“, когато се разминете на улицата. С тях ли искате да споделите?

Не искате, но го правите. Не казвате важни неща на най-близките си, а първо ги публикувате в интернет. Колко жалко.

Споделянето ме доведе до тук. Не съм си представял, че някой би се интересувал

ЕМИЛ КОНРАД

от това какво правя и какво обичам, какво мисля и какво говоря. Не знам дали съм свикнал, но по никакъв начин не ми пречи. Единствената разлика е, че навън повече хора ми казват „Здрасти“. Не само това, но запознанството с повече хора е най-положителната част от „различния“ ми живот.

Понякога е странно, защото не отчитам факта, че околните знаят кой съм, дори доста по-лични неща, а аз не ги познавам толкова добре. Срещите с вас, хората, харесващи онова, което правя (термин, с който замествам думата фен, защото не я одобрявам и ми звучи обезличаващо), са нещото, което компенсира всички негативи на това да си популярен. А и не е толкова трудно да си популярен, предполагам. Не съм сигурен. За мен няма особено голяма разлика с времето преди това. Отново живея по същия начин. Не считам, че подобни неща трябва да променят човека. Иска ми се хората да не отдават толкова голямо значение на популярността. Не е кой знае какво. Тези популярни личности в България, които казват, че им е трудно и тежко заради известност-

#СПОДЕЛИ

та им и че не могат да излязат необезпокоявани навън... На тях мога да възразя: няма нищо подобно! Ползвам си градски транспорт, ходя си спокойно. Някакви моделки, които спечелили конкурс с неясен произход и преспали с някой по-богат чичко, пък решили, че всички много се интересуват от тях. Ходят забрадени и с тъмни очила. Дегизирали са се. Че то така още по се набиваш на очи. Изглеждат повече като вдовици на наркобарони, отколкото като момичета, които са дошли отнякъде в столицата, за да моделстват.

Ей това ни е популярността тук в България. Всеки, който е достатъчно неценящ себе си и не му пречи да се показва непрекъснато по телевизията – е звезда. Ето такива „звезди“ ме плашат. Плаши ме и това, че много подрастващи виждат този модел и че той им харесва. Свързват извесността с пари и материални неща, а за мен извесността е просто начин да споделя с повече хора своите мисли.

Когато хора ми пишат, ме притеснява това, че харесват създаването от мен и

ЕМИЛ КОНРАД

че искат да станат като мен – да бъдат популярни влогъри. Забележете, не просто влогъри, а популярни. Според мен така се отнема от същината на това, което толкова обичам да правя. Защо популярността е желана на всяка цена – не мога да разбера. Не може ли да си просто певец, просто влогър, просто артист. Ей така, без да си известен. Известността ли валидира това, което правиш?! Едва ли хората щяха да одобряват моите видеа, ако те не бяха толкова популярни. Това малко ме натъжава.

Не искам да бъда предмет. Не искам да ме считат за продукт. Аз съм просто човек, който прави нещо, което обича. Обичайте и вие нещо в живота си – това ще ви направи, ако не популярни, то поне щастливи.

EMILCONRAD

EMILKCONRAD

EMILCONRAD

EMILCONRAD

EMILCONRAD

EMILCONRAD